

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 185/2020-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., Hlavná 31, Trnava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Maroš Prosman, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Sžfk 75/2018 z 10. decembra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 185/2020-11 z 28. apríla 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Sžfk 75/2018 z 10. decembra 2018.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že Daňový úrad Trnava rozhodnutím č. 103161484/2016 zo 17. mája 2016 určil sťažovateľovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 97 439,76 eur za zdaňovacie obdobie máj 2013, proti ktorému následne sťažovateľ podal

odvolanie. Rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 103754344/2016 z 18. augusta 2016 bolo rozhodnutie daňového úradu potvrdené a sťažovateľ podal následne správnu žalobu o preskúmanie tohto rozhodnutia Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“).

3. Krajský súd rozsudkom č. k. 20 S 98/2016 z 25. apríla 2018 doručeným právnenému zástupcovi sťažovateľa 18. júna 2018 správnu žalobu proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva zamietol. Sťažovateľ podal na krajskom súde návrh na vydanie opravného uznesenia, pretože v písomnom vyhotovení rozsudku bol ako žalobca špecifikovaný prostredníctvom obchodného mena, miesta podnikania a identifikačného čísla, avšak podľa jeho názoru mal byť v rozsudku identifikovaný ako fyzická osoba menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom bez ohľadu na to, či je podnikateľom alebo nie.

4. Sťažovateľovi bolo 1. októbra 2018 doručené opravné uznesenie č. k. 20 S 98/2010 z 21. septembra 2018, ktorým krajský súd v súlade so Správnym súdnym poriadkom (ďalej aj „SSP“) v spojení s § 133 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) opravil záhlavie rozsudku krajského súdu tak, že sťažovateľa ako žalobcu označil menom, priezviskom, dátumom narodenia, trvalým bydliskom a identifikačným číslom. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal 12. októbra 2018 kasačnú sťažnosť, v ktorej požiadal o zrušenie tohto rozsudku alebo jeho zmenu a zrušenie rozhodnutia daňového úradu a rozhodnutia finančného riaditeľstva. Najvyšší súd napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť sťažovateľa odmietol, pretože bola podľa názoru najvyššieho súdu podaná oneskorene.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal na to, že výrok uvedený v rozsudku krajského súdu znel: „súd žalobu zamietá“, t. j. tento výrok neobsahuje presné označenie žalobcu iba označenie jeho procesného postavenia, a preto sa súčasťou tohto výroku automaticky podľa neho musí stať aj označenie žalobcu uvedené v úvodnom odseku rozsudku krajského súdu, ktoré by malo zodpovedať požiadavkám procesných predpisov. Pri označení účastníkov konania aj v ďalších častiach rozsudku sa pritom vychádza z úvodného odseku rozsudku, keďže žiadna iná časť rozsudku ich nešpecifikuje presne. Na podporu svojej argumentácie poukázal sťažovateľ na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 30 Cdo 2867/99, z ktorých vyplýva, že pokiaľ je účastník konania nesprávne označený v úvodnej časti rozsudku (napr. v dôsledku chyby v písaní) a výrokom, v ktorom je identifikovaný len svojím procesným postavením v spore, je mu uložená povinnosť na plnenie, musí takýto výrok rozsudku, ak má byť určitý a vykonateľný, nielen presne a určite vymedzovať predmet plnenia, ale zároveň musí presne a nezameniteľne identifikovať aj účastníkov konania. Zároveň Najvyšší súd Českej republiky uviedol, že takýto nedostatok možno odstrániť výlučne opravným uznesením, ale taktiež potvrdil, že lehota na podanie odvolania proti rozsudku v takomto prípade začína plynúť od doručenia opravného uznesenia, t. j. ide o vadu vo výroku rozsudku.

6. V prospech svojej sťažostnej argumentácie sťažovateľ uviedol, že aj keď výrokom rozsudku krajského súdu v jeho prípade nebola uložená povinnosť plniť, rovnako tak výrokom o zamietnutí

žaloby sa rozhoduje o subjektívnych právach konkrétnych strán sporu, a preto z aj z tohto výroku musí byť jednoznačne zrejmé, vo vzťahu k akému žalobcovi sa zamietá daná žaloba. V súlade s týmito závermi postupoval aj krajský súd, ktorý vydal opravné uznesenie doručené mu 1. októbra 2018. Podľa názoru sťažovateľa je jednoznačné, že lehota na podanie kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu v jeho prípade začala plynúť od 1. októbra 2018 doručením opravného uznesenia, ktorým v konečnom dôsledku došlo k oprave výroku rozsudku krajského súdu.

7. V súvislosti s odôvodnením napadnutého uznesenia, v ktorom najvyšší súd uviedol, že v prípade, ak by pripustil možnosť podania kasačnej sťažnosti, išlo by v tejto veci o prílišný formalizmus v neprospech konajúceho súdu, sťažovateľ v rámci svojej argumentácie poukázal na závery vyplývajúce z nálezov ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 155/2017, ktorý sa týka formalizmu a aplikácie formalizmu pri výklade právnych predpisov a noriem platného práva. Na základe uvedených záverov sťažovateľ namietal, že princíp zákazu formalizmu je zavedený v prospech adresátov súdnej moci, ktorými sú účastníci konania, a v žiadnom prípade nemožno pripustiť, aby bol princíp zákazu formalizmu použitý v prospech konajúceho súdu, ktorý bol pri vyhotovení súdneho rozhodnutia nedôsledný a súdne rozhodnutie vyhotovil v rozpore s platnými predpismi.

8. Keďže podľa názoru sťažovateľa mu najvyšší súd napadnutým uznesením odoprel právo na prejednanie a rozhodnutie jeho kasačnej sťažnosti, došlo podľa jeho názoru k odopretiu jeho základného práva na prístup ku kasačnému súdu, ktoré mu zaručuje čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby v predmetnej veci svojím nálezhom rozhodol, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením porušené boli, zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a zaviazal najvyšší súd nahradiť mu všetky trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, vyjadrenie zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

10. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval najvyšší súd na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti.

11. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení sp. zn. KP 3/2020 zo 16. júla 2020 uviedol, že kasačná sťažnosť sťažovateľa svojím obsahom nesmerovala proti vykonanej oprave, ale smerovala proti výroku o zamietnutí žaloby, pričom v bodoch 8 a 9 napadnutého uznesenia najvyšší súd vysvetlil, že označenie sťažovateľa ako žalobcu v rozsudku krajského súdu bolo správne v tom zmysle, že presne identifikovalo procesný subjekt, ktorý je fyzickou osobou. Ďalej poukázal, že Správny súdny poriadok ani Civilný sporový poriadok priamo nepredpisujú, aké údaje musia byť použité na identifikáciu fyzickej osoby v súdnom rozhodnutí. Nemôže ísť teda o formálny nedostatok rozsudku krajského súdu, ak zákon formu (označenia účastníka konania) priamo nepredpisuje. Uvedenie obchodného mena obsahujúce meno a priezvisko sťažovateľa, ako i jeho identifikačné číslo a miesto podnikania je jednoznačnou identifikáciou účastníka v rozhodnutí krajského súdu. Sťažovateľ teda bol v danom prípade označený nezameniteľne, keď pri oboch označeniach ide o totožnú fyzickú osobu. Na tom nič nemení ani argumentácia sťažovateľa

v ústavnej sťažnosti, že krajský súd túto jeho argumentáciu správne prijal a vydal opravné uznesenie, čím mal potvrdiť svoje pochybenie.

12. Žalovaný ako zúčastnená osoba (§ 126 zákona o ústavnom súde, pozn.) vo svojom vyjadrení zo 4. júla 2020 v podstatnom uviedol, že správne, ako aj súdne konania sa týkali sťažovateľa ako fyzickej osoby vykonávajúcej podnikateľskú činnosť, a preto použitie všetkých už uvedených identifikátorov vrátane obchodného mena, miesta podnikania a identifikačného čísla bolo dôvodné. Je preto nesporné, že napriek použitiu viacerých identifikátorov bola osoba sťažovateľa v rozsudku krajského súdu nezameniteľne označená. Žalovaný je vzhľadom na uvedené toho názoru, že neexistuje zákonný dôvod na to, aby v tejto veci lehota na podanie kasačnej sťažnosti začala plynúť až po doručení opravného uznesenia. V závere vyjadrenia žalovaný poukázal na neaplikovateľnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky z dôvodu, že v prípade riešenom Najvyšším súdom Českej republiky bol účastník konania označený iným krstným menom, na základe čoho mohlo dôjsť k zámene s inou osobou, a teda účastník konania v tomto prípade nebol identifikovaný jednoznačne a nezameniteľne na rozdiel od identifikácie sťažovateľa, kde o jeho identite nebola žiadna pochybnosť.

13. Ústavný súd listom z 25. júna 2020 zaslal sťažovateľovi vyjadrenie najvyššieho súdu a žalovaného s možnosťou zaujať k nim v lehote určenej ústavným súdom stanovisko. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 9. júla 2020, uviedol, že ustanovenie § 133 ods. 1 CSP nie je možné vnímať izolovane, ale je potrebné ho vnímať v širších súvislostiach aj s inými ustanoveniami, nielen Civilného sporového poriadku, ale aj Správneho súdneho poriadku. Ustanovenie § 139 ods. 1 SSP je podľa jeho názoru potrebné vykladať v spojení s § 133 ods. 1 CSP a z tohto dôvodu by mal byť účastník konania aj v rozsudku označený menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu a dátumom narodenia. Len takýto systematický výklad zohľadňuje podľa sťažovateľa ústavnú premisu právnej istoty. Ďalej sa pridržiaval právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, v zmysle ktorého účastník konania je oprávnený podať opravný prostriedok proti celému rozhodnutiu, a to v lehote, ktorá mu začína plynúť odo dňa doručenia opravného uznesenia. Iba uvedený výklad a postup súdov zabezpečí právnu istotu v procesných vzťahoch a umožňuje zachovať zásadu legitímnych očakávaní účastníkov konania, že orgány verejnej moci budú postupovať iba na základe ústavy, v jej medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

14. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zjavné, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie ústavnej sťažnosti ústavným súdom

15. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka, že najvyšší súd napadnutým uznesením odoprel sťažovateľovi prístup ku kasačnému súdu, keď nesprávne vyhodnotil ním podanú kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu ako podanú oneskorene, čím došlo k porušeniu jeho práv označených v ústavnej sťažnosti.

IV.1. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na prístup k správne súdu

16. Ústavný súd považuje za nesporné, že najvyšší súd odmietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 459 písm. a) SSP ako podanú oneskorene. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 7, pozn.) vyplýva, že najvyšší súd, aplikujúc § 443 ods. 1 SSP, konštatoval, že keďže vo veci išlo o prípad uvedený v § 145 ods. 2 SSP, lehota na podanie kasačnej sťažnosti bola 30 dní od doručenia rozsudku krajského súdu (18. júna 2018, pozn.) a skončila sa 18. júla 2018. V dôsledku vydania opravného uznesenia plynula účastníkom konania od 1. októbra 2018 nová 30-dňová lehota na podanie kasačnej sťažnosti, avšak len v rozsahu vykonanej opravy. V tejto súvislosti najvyšší súd uviedol, že kasačná sťažnosť sťažovateľa svojim obsahom nesmerovala proti vykonanej oprave, ale smerovala proti výroku o zamietnutí žaloby.

17. V súvislosti s touto argumentáciou najvyššieho súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (totožne ako v kasačnej sťažnosti, pozn.) namieta, že výrok rozsudku krajského súdu sa viaže na označenie účastníkov konania tak, ako sú identifikovaní v záhlaví rozhodnutia, čím podľa jeho názoru v podstate opravou identifikácie sťažovateľa v záhlaví rozsudku došlo k zmene výroku rozsudku krajského súdu, keď krajský súd žalobu zamietol vo vzťahu ku konkrétnemu žalobcovi špecifikovanému v záhlaví rozsudku. Na základe uvedeného podľa jeho názoru začala plynúť nová 30-dňová lehota na podanie kasačnej sťažnosti od doručenia opravného uznesenia vo vzťahu k celému rozsudku krajského súdu.

18. Podľa § 143 SSP správny súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí osobám uvedeným v § 142 ods. 1.

18.1 Čo sa týka druhej vety citovaného zákonného ustanovenia, Správny súdny poriadok počíta aj s tým, že po doručení opravného uznesenia plynú znovu lehota na podanie kasačnej sťažnosti od doručenia opravného uznesenia, avšak len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 ods. 1 veta druhá SSP). Opravné uznesenie teda síce obnovuje možnosť podať proti rozsudku kasačnú sťažnosť, a to aj po jeho právoplatnosti, ale výlučne iba vtedy, ak sú výrokom opravného uznesenia dotknuté práva a povinnosti účastníkov konania alebo iných oprávnených subjektov takým spôsobom, že opravené znenie rozhodnutia bude v neprospech účastníkov konania alebo subjektu. Ostatné časti opravovaného rozsudku nie sú opravným uznesením dotknuté. Ak už nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť, nič sa na tomto procesnom stave nemení.

19. Podľa § 443 ods. 1 SSP kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynú znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

20. Fyzická osoba sa v žalobe označuje menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom (§ 133 ods. 1 CSP v spojení s § 25 SSP).

21. Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 20 S 98/2016 zistil, že sťažovateľ podal žalobu podľa § 177 a nasl. SSP (všeobecná správna žaloba, pozn.). V súlade s uvedeným tak účastníkmi uvedeného konania boli sťažovateľ ako žalobca a finančné riaditeľstvo ako žalovaný. Z vyžiadaného súdneho spisu považuje ústavný súd ďalej za nesporné, že sťažovateľ po uplynutí 30-dňovej lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, ktorá mu začala plynúť dňom doručenia rozsudku krajského súdu (18. jún 2018, pozn.), podal návrh na vydanie opravného uznesenia, ktorý bol krajskému súdu doručený 7. septembra 2018.

22. Ústavný súd po oboznámení sa s rozsudkom krajského súdu v spojení s jeho opravným uznesením konštatuje, že sťažovateľ bol ako žalobca v rozsudku krajského súdu identifikovaný obchodným menom, ktoré obsahovalo aj jeho meno a priezvisko, miestom jeho podnikania a identifikačným číslom. Opravným uznesením krajský súd opravil záhlavie označeného rozsudku tak, že sťažovateľa ako žalobcu označil menom, priezviskom, dátumom narodenia, trvalým bydliskom a identifikačným číslom. Ako vyplýva z odôvodnenia opravného uznesenia, krajský súd dospel k záveru, že nedostatok v označení žalobcu neuvedením jeho trvalého pobytu je zrejmom nesprávnosťou, a to napriek tomu, že inak označenie žalobcu obsahuje dostatok identifikačných údajov vylučujúcich zameniteľnosť účastníka konania (body 6 a 7 opravného uznesenia, pozn.).

23. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia považoval za podstatnú tú okolnosť, že sťažovateľ bol ako žalobca v písomnom vyhotovení rozsudku krajského súdu identifikovaný nezameniteľne. Najvyšší súd v podstatnom poukázal na to, že krajský súd do záhlavia rozsudku uviedol obchodné meno sťažovateľa (obsahujúce aj jeho meno a priezvisko), jeho miesto podnikania, ako aj jeho identifikačné číslo, v dôsledku čoho dospel k záveru, že rozhodnutie o správnej žalobe nie je spôsobilé vyvolať akúkoľvek rozumnú pochybnosť o tom, kto bol v danom prípade žalobcom alebo aký bol predmet konania (bod 8 napadnutého uznesenia, pozn.).

24. Označenie sťažovateľa ako žalobcu bolo podľa názoru najvyššieho súdu v rozsudku správne v tom smere, že presne identifikovalo procesný subjekt, ktorý je fyzickou osobou. Zároveň najvyšší súd poukázal, že Správny súdny poriadok presne neurčuje, ktoré údaje je nutné použiť, aby išlo o presné označenie účastníkov konania, aj keď súdna prax v správnom súdnictve sa vyvíja v tom smere, že analogickou aplikáciou § 133 ods. 1 CSP (v spojení s § 25 SSP) sa fyzická osoba označuje menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom.

25. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že v dôsledku vydania opravného uznesenia sa pre neho nanovo otvorila lehota na podanie opravného prostriedku aj proti opravenému rozsudku krajského súdu. Nemožno vylúčiť, že o takejto procesnej situácii možno v zásade uvažovať, avšak len za predpokladu, že účinok opraveného uznesenia sa vo vzťahu k opravenému rozsudku prejaví v podobe kvalifikovanej obsahovej zmeny opraveného rozsudku, teda takej, ktorá je spôsobilá ovplyvniť obsah alebo rozsah subjektívnych práv a povinností, o ktorých bolo autoritatívne opraveným rozsudkom rozhodnuté.

26. Je nesporné, že v posudzovanom prípade takáto procesná situácia nenastala, pretože z písomného vyhotovenia rozsudku krajského súdu v spojení s opravným uznesením je zrejmé, že predmetom vykonanej opravy bola len čiastočná zmena, resp. rozšírenie už predtým správne uvádzaných identifikačných znakov sťažovateľa, pričom aj v období pred vykonaním opravy bolo možné sťažovateľa nezameniteľným spôsobom identifikovať a tým aj jednoznačne individualizovať účastníkov konania. Z už uvedeného teda vyplýva, že oprava rozsudku krajského súdu prostredníctvom opravného uznesenia nijakým spôsobom neovplyvnila ani subjektívny, ani vecný rozsah výroku rozsudku krajského súdu, a preto nemožno zmysluplne uvažovať o tom, že z pohľadu materiálnych účinkov na subjektívne práva a povinnosti účastníkov konania bol rozsudok krajského súdu hoc len čiastočne kvalitatívne iným rozhodnutím pred vykonanou opravou a po nej. Vzhľadom na konštatované skutočnosti ústavný súd vyhodnotil sťažovateľovu námietku o tom, že „zmenou“ jeho označenia v záhlaví rozsudku krajského súdu došlo aj k zmene výroku rozsudku

krajského súdu, čím sa mu nanovo otvorila lehota na podanie kasačnej sťažnosti proti celému rozsudku krajského súdu, za nedôvodnú.

27. Ústavný súd uzatvára, že zo strany najvyššieho súdu nedošlo pri interpretácii relevantných zákonných ustanovení k uplatneniu formalistického postupu, ktorý by z ústavnoprávneho hľadiska viedol k zjavnej nespravodlivosti v neprospech účastníkov konania. Zásah ústavného súdu by prichádzal do úvahy len v prípade takej interpretácie citovanej právnej úpravy najvyšším súdom, ktorá by bola v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a právom na prístup k správneému súdu, čo v preskúvanom prípade ústavný súd vzhľadom na konkrétne okolnosti preskúvanej veci nezhliadol.

28. V závere tejto časti ústavný súd poukazuje na bod 11 napadnutého uznesenia, v ktorom sa najvyšší súd primeraným spôsobom vysporiadal aj s neaplikovateľnosťou sťažovateľom označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, ako aj námietkou sťažovateľa, ktorou poukazuje na nutnosť výkladu normatívneho textu v § 139 ods. 1 SSP v spojení s § 133 ods. 1 CSP, kde v bode 9 napadnutého uznesenia v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúrny vývoj v tejto oblasti, z ktorého vyvodil adekvátne a ústavne udržateľné závery. Keďže sú tieto skutočnosti sťažovateľovi známe, ústavný súd nepovažuje za zmysluplné ich opakovať.

29. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prístup k správneému súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu nevyhovelo.

IV.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie

30. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové (vrátane prieskumu rozhodnutí daňovo kompetentných správnych orgánov súdom), argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)]. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa daňové konanie považuje za konanie trestné. O takých však nemožno usudzovať, ak je cieľom daňového konania alebo opatrenia vymôcť neuhradenú daň, ako aj úroky z omeškania bez ohľadu na ich výšku (rozsudok ESLP z 18. 10. 2001, Finkelberg v. Lotyšsko).

31. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľa správne orgány neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ale išlo o vyrubenie rozdielu dane (teda nedošlo k uloženiu sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru), ako aj berúc na zreteľ, že podstatou námietok prednesených v ústavnej sťažnosti boli procesné otázky súvisiace s plynutím lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľa nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa aj v tejto časti nevyhovelo (§ 133 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde).

32. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia jeho v ústavnej sťažnosti označených práv.

33. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu